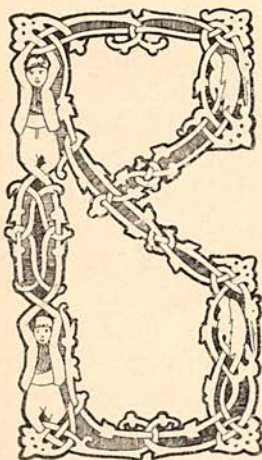

То бѣ сираче . . .

1.

али бѣлиятъ снѣгъ и сипе по земята парцали, а изъ покритѣ съ дебелъ снѣгъ улици вѣрви полека момченце . . .

Голѣми топки снѣгъ по обувкитѣ му се набрали, а то дрипаво и босо все тѣй полека крачи . . .

Вали бѣлиятъ снѣгъ — навѣнъ е студено! А то горкото вѣрви — скита се безспиръ.

. . . Край него пѣсня жална тихо се запѣва . . . То трѣпва и очи красиви въ прозореца вперва:

Вжтрѣ майка драга, край топла печка, дѣтенце малко сладко цѣлува и пѣсничка на него тихичко пѣе.

Седи то и слуша, отъ очи му сълзи бистрички капятъ, защото отдавна милувка не знае, а майка драга вече не помни . . .

На вѣнъ е буря и снѣгъ се сипе, а то дрипаво, босо все тѣй безспирно крачи . . .

2.

Дърво и камѣкъ на вѣнъ се пука. А тамъ въ полусъборена кѣща — въ студена малка стая — лежи въ дървено ковчеже момченце — сѣкашъ е заспало.